

„Ézsaiás központi üzenete a jelek adása, különösen a jelentősen elbeszélő részben, mely az Ézsaiás emlékiratok néven ismeretes (a magja, amely az Ézsaiás 6:1-8:18-ban található). Ebben a részben a próféta három fő jelet mutat be Isten szándékának egyfajta bizonyítékként. Ezek a jelek nem egyszerűen metaforikus szimbólumok, amelyek egy teológiai igazságra mutatnak: ezek a jelek emberek. Ézsaiás üzenete három gyermek fizikai alakjában testesül meg. A mindhárom gyermek jelei a Júdát fenyegető politikai fenyegetéshez kapcsolódnak, melyet a szíriai-éfraimita válságként ismerünk (i.e. 735-732). A Júda számára e három gyermek által megtestesített üzenet következetes volt: Bízatok Istenben!”

Jacqueline Grey: Embodiment and the Prophetic Message in Isaiah's Memoir, Koninklijke Brill nv, Leiden, 2017, 433.o.

Ézs 7:3 És mondá az Úr Ésaíasnak: Menj ki, kérlek, Akház eleibe te és **Seár-Jásub H7610 יְשׁוּב שָׁאָר** fiad, a felső tó csatornájának végéhez, a ruhafestők mezejének útján;

H7610 יְשׁוּב שָׁאָר (jášúb šá'ár) **Seár-Jásub = 'a maradék vissza fog térni'** 1) Ézsaiás próféta fiának jelképes neve

Ézs 7:14 Ezért ad jelt nektek az Úr maga: Íme, a szűz fogan méhében, és szül fiat, s nevezi azt **Immánuelnek**, **H6005 עִמְנוּאֵל** ('immánú'él) Immánuel = **'velünk van Isten'**, 'Isten a mi oldalunkon áll', 'mellettünk van Isten'

Ézs 8:3 És bementem a prófétaasszonyhoz, aki fogant, és szült fiat; és mondá az Úr nekem: Nevezd nevét: **siess zsákmányra [és] gyorsan prédára / Maher-shalal-hash-baz H4122 בֶּזַח שָׁלַל מָהֵר**.

Ézs 8:4 Mert mielőtt e gyermek ezt ki tudja mondani: apám és anyám, Damaszkusz gazdagságát és Samaria prédáját Asszíria királyának szolgálja elviszi.

H4122 בֶּזַח שָׁלַל מָהֵר (baz háš šálál mahér) Mahér-sálál-hás-báz = **'gyorsan, zsákmány, sebesen, préda'**

Ézs 8:18 Ímhol vagyok én és a fiak, kiket adott nekem az Úr jelekül és csodául Izraelben: a Sion hegyén lakozó seregeknek Urától [vagyunk mi]!

Jacqueline Grey a következőképpen foglalja össze a jól ismert Immanuel szakasz jelentőségét:

„A második gyermek, Immanuel (Ézs 7:10-16), kiemeli a prófétai üzenet hordozói fizikai jelenlétének fontosságát, mivel az elengedhetetlen a prófétai üzenethez. Vagyis Ézsaiás üzenete a prófétára támaszkodott és a jeleit megtestesítő személyekre, hogy **láthatóak legyenek a közösségben**, még akkor is, ha jelenlétük kényelmetlen és nemkívánatos volt.” **Jacqueline Grey: Embodiment and the Prophetic Message in Isaiah's Memoir, Koninklijke Brill nv, Leiden, 2017, 431–456.o.**

A fenti esetekben az üzenet az ember személye, élete, cselekedetei, viselkedése. Hasonló a helyzet Yahusha esetében is, az ő példája mutatja meg számunkra mindazt, amit az úgynevezett ószövetségi Írások a különválasztott lélek közreműködése által értelmezhető módon tartalmaznak az ember számára. Amennyiben mi igaz hitben járunk, akkor hozzá hasonló életvitelt kell folytatnunk, így magunk is Elohim élő üzeneteivé tudunk válni és általunk eljuttathatja az Ő igazságát az emberiség maradékához.

„Ésaías olyan cselekedetekben testesítette meg üzenetét és küldetését, amelyek szimbolikus jelentéshordozók voltak. Vagyis **szimbolikusan cselekedett**. Ezek a szimbolikus cselekedetek és a "jelek" Ézsaiásnál nem pusztán vizuális segédeszközök voltak, hanem **drámai módon mutatták be Isten látomását a közösség számára** abban az időben és azon a helyen.

A próféta üzenete nem mindig verbális formában hangzott el, hanem néha tettekben is hirdette.

Ez volt a "prófétai dráma", a David Stacey kifejezésével élve. A cselekedetek önmagukon túl mutattak Isten szándékainak nagyobb valóságára. Ez a "prófétai dráma" kifejezés hasznos, mert hangsúlyozza, hogy **a prófétai üzenet fizikai megtestesülése nem csak egy opcionális extra volt, hanem egy létfontosságú kommunikáció**, amely feltárja Isten perspektíváját.” **Jacqueline Grey: Embodiment and the Prophetic Message in Isaiah's Memoir, Koninklijke Brill nv, Leiden, 2017, 435.o.**

Életvitelünk, viselkedésünk, magatartásunk elválaszthatatlan hitünkötől. Ha összeférhetetlenség / inkongruencia mutatkozik a kettő között, az tanúskodik ember hitének hiányosságairól vagy rosszabb esetben hamisságáról. Massiach testének, Elohim spirituális házának építése már itt a fizikális életben elkezdődik, és az építőkövek egyazon természettel kell bírjanak, mint maga a Szegletkő, különben az épület összedőlne. Amelyik kő poklos, azt ki kell venni az épületből, megtisztítani és visszahelyezni, amennyiben pedig ez sem nem működik, végleg eltávolítani.

3Móz 14:39 A hetedik napon pedig térjen vissza a pap, és ha látja, hogy íme **elterjedt a poklosság a ház falán:**
3Móz 14:40 Akkor parancsolja meg a pap, hogy **szedjék ki a köveket, amelyeken a poklosság van, és vessék azokat a városon kívül tisztátalan helyre;**

3Móz 14:41 A házat pedig vakartassa le belül körös-körül, és a tapasztékot, amelyet levakartak, töltsék a városon kívül tisztátalan helyre.

3Móz 14:42 És **vegyenek elő más köveket, és illesszék be ama kövek helyére;** tapasztékot is mást vegyenek, és tapasszák be a házat.

„Iréneusz eltér Jusztinus álláspontjától, ahol az Ige egy második Isten, aki képes kinyilatkoztatni magát, hogy megismételje a korábbi álláspontot, miszerint a Fiú kinyilatkoztatja az Atyát. Jellemző álláspontja az, hogy „az Atya a Fiú láthatatlanja, a Fiú pedig az Atya láthatója” (AH 4.6.6). Ha azt feltételeznénk, ahogyan Jusztinosz tette, hogy a Fiú az Atyától, mint „másik Istentől” különbözik, aki, a mindenek Istenétől eltérően, képes kapcsolatba lépni a teremtett valósággal, az egyszerűen aláásná Iréneusz teológiáját – Krisztus többé nem az Atyát nyilatkoztatná ki, nem az egyetlen igaz Istent látnánk, és így nem kerülnénk vele közösségbe. **A mindenség Atyja minden bizonnyal láthatatlan és végtelenül meghaladja az emberi felfogóképességet,** és ezért, érvel Iréneusz, ha az emberek látni akarják őt, és így közösségbe akarnak lépni vele, nem pedig csupán hallani a róla szóló beszámolókat, akkor **a „mérhetetlen Atya” (AH 4.4.2) „mértékére” van szükség, és ez a Fiú,** akinek emberi természetében, nem pedig mögötte láthatjuk a láthatatlan Atyát.” **John Behr: Formation of Christian Theology Vol 1, St Vladimir Seminary Press, Crestwood, New York, 2001, 114.o.**

Észre kell vennünk Justinus álláspontját, mely szerint a Fiú, a Logos, egy második isten, Aki különbözik a mindenek Istenétől, hiszen Ő képes kapcsolatba lépni a teremtett világgal, míg a másik nem. Nem idegen tehát a Fiú és az Atya természete különbözőségének gondolata, és Iréneusz felvetésére választ adhat az is, hogy az örökkévaló Elohim-et nem lehet kinyilatkoztatni teljességében az embernek, csak olyan „teljességében”, amit az ember elméjével képes feldolgozni. Ez a megtestesült Logos, Yahusha.

1Móz 32:24 Jákób pedig egyedül marada és tusakodik vala ő vele egy férfú, egész a hajnal feljöveteleig.

1Móz 32:25 Aki mikor látá, hogy nem vehet rajta erőt, megilleté csípőjének forgócsontját, és kiméne helyéből Jákób csípőjének forgócsontja a vele való tusakodás közben.

1Móz 32:26 És monda: Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal. És monda [Jákób]: Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.

1Móz 32:27 És monda neki: Mi a te neved? És ő monda: Jákób.

1Móz 32:28 Amaz pedig monda: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; **mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél.**

1Móz 32:29 És megkérde Jákób, és monda: **Mondd meg, kérlek, a te nevedet.** Az pedig monda: **Ugyan miért kérde az én nevemet? És megáldá őt ott.**

1Móz 32:30 Nevezé azért Jákób annak a helynek nevét **Peniélnek: mert látám az Istent színről színre,** és megszabadult az én lelkem.

„A szóban forgó jellemző **Jahve »angyalának« vagy »hírnökének« (*malach) koncepciója,** amelynek kettős jelentősége van, ezen képviselő/ügynök alapján, mint egyén, az *él vagy *elohim osztályba, vagy az *Ádám osztályba tartozik. Azt **a nyilvánvalóan emberi alakot,** akivel Jákób állítólag a Jabbok gázlójánál (vagyis Penuelnél: *pönuél) küzdött, utólag ő (egy) ***elohim-ként ismeri fel;** és Hóseás erre az esetre utalva, mondja Jákóbról:

Hós 12:3 Anyja méhében sarkon fogta bátyját, és mikor erős volt, küzdött az Istennel.

Hós 12:4 Küzdött az angyallal és legyőzte; sírt és könyörgött neki.

A fenti szakaszok tovább erősítik a felvetést, mely alapján elképzelhető az Atya és a Fiú lényegi különbözősége, vagy az Elohim szó jelentésbeli árnyalatainak használata az ószövetségi Írásokban, függően attól, hogyan értelmezzük a szövegeket. Az elsőt választva, a Fiú valóban testben megjelent Elohim itt a földön annyira, amilyen mértékben Elohim képes megjelenni testben itt a földön, ám nem abszolút teljességében. Erről ír Dr. Michael T. Miller az alábbi idézetben:

*„A Név egy angyalra is használatos – a Malakh Adonai, aki Isten tekintélyével rendelkezik, és akit az istenség megfogható megjelenéseként lehet értelmezni. Valójában **Isten és az angyal között tartósan elcsúsztatás van, olyannyira, hogy sok szövegben** – köztük a 2Mózes 3-ban – **nem világos, hogy ugyanarról vagy másról van-e szó.**” Public Lecture: Dr Michael T. Miller: The meaning of the Name of God, 5.o.*

1Móz 48:15 És megáldá Józsefet s monda: Az Isten, akinek előtte jártak az én atyáim Ábrahám és Izsák; az Isten aki gondomat viselte, amióta vagyok, mind e napig:

1Móz 48:16 Amaz Angyal, ki megszabadított engem minden gonosztól, áldja meg e gyermekeket, és viseljék az én nevemet és az én atyáimnak Ábrahámnak és Izsáknak nevét, és mint a halak szaporodjanak e földön.

Az “elcsúsztatást” értelmezhetjük a korábban bevezetett “oszcilláció”-ként is. Yahuah Angyala, a Fiú, Elohim teljessége itt a földön, birtokolván Atyja mindent lehetséges attribútumát, azonban nem abszolút teljessége, hiszen az képtelen megjelenni és tevékenykedni itt a földön a fizikális birodalomban. Minden, amit az ember számára az Atya közölni akar és tud, az megtestesült Yahusha-ban, megjelenik itt világunkban, és mindazok, akik Hozzá hasonlatosan gondolkodnak, beszélnek és viselkednek, átfórmálódnak az Ő képére és hasonlatosságára, átalakulván valóban Elohim-i teremtményekké a feltámadáskor.

1Móz 16:7 És találá őt az Úrnak angyala egy forrásnál a pusztában, annál a forrásnál, amely a Súrba menő úton van.

1Móz 16:8 És monda: Hágár, Szárai szolgálója! honnan jössz és hová mégy? És az monda: Az én asszonyomnak, Szárainak színe elől futok én.

1Móz 16:9 Akkor monda neki az Úr angyala: Térj meg a te asszonyodhoz, és alázd meg magad az ő kezei alatt.

1Móz 16:10 És monda neki az Úrnak angyala: Felettébb megsokasítom a te magodat, hogy sokasága miatt megszámlálható se legyen.

1Móz 16:13 És nevezé Hágár az Úrnak nevét, aki ő vele szólott vala.

*„Itt találunk egy oszcillációt, mint Jahve, és úgy tűnik, egyetlen *malach vagy „Hírvivő” között, aki gyakorlatilag megkülönböztethetetlen Tőle.”*

Az eddigi ismereteinket felhasználva remélhetőleg sokkal alaposabban és valóságosabban meg tudjuk érteni a fenti szakaszban Hagar és Yahuah Angyala között lejátszódó párbeszédet, valamint annak jelentőségét. Yahuah Angyala itt a földön a ráruházott hatalomnál és képességeknél fogva teljes fényében reprezentálja az egyetlen élő, igaz Elohim-et, aki azonos az Atyával, aki egyedül Yahuah. Lényegében Ő cselekszi mindezeket, ám nem direkt módon, ha nem az Ő teljességét tökéletesen megragadó, Egyszülött Fián keresztül, aki Elohim Szava, Yahuah Angyala.

Bír 6:11 És eljöve az Úrnak angyala, és leüle ama cserfa alatt, amely Ofrában van, amely az Abiézer nemzetségéből való Joásé vala, és az ő fia Gedeon éppen búzát csépel a pajtában, hogy megmentse a midiániták orcája elől.

Bír 6:12 Ekkor megjelenék neki az Úrnak angyala, és monda neki: Az Úr veled, erős férfiú!

Bír 6:13 Gedeon pedig monda neki: Kérlek uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez?

Bír 6:14 És az Úr hozzá fordula, és monda: Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izraelt Midián kezéből. Nemde, én küldelek téged?

„A folytatás azt mutatja, hogy még mindig Jahve „angyala” beszél Gedeonnal; így ismét bizonyítékunk van arra, hogy az *elohim osztály „Angyala” vagy „Hírnöke”, megkülönböztethetetlen Tőle. Mint már említettük, ez önmagában jól ismert; de most abban a helyzetben vagyunk, hogy meglássuk, amint ez teljesen összhangban van az izraelita gondolkodással. Ezért nem kell csodálkoznunk azon, hogy az „angyal”-t, amely így megkülönböztethetetlen Jahvétől, az Egy és a Sok értelmében is értelmezhetjük. Legalábbis úgy tűnik, hogy egy ilyen felismerése, a következő sorok olvasása során gyakran tapasztalt nehézségekre megoldást kínál:

Az “egy és a sok” koncepció azt jelenti, hogy létezik egy alapvető, fundamentális elv, ami megnyilvánul számos különböző egyedi formában, amelyek mindegyike visszakapcsolódik az esszenciához. Egy másik értelmezési módja azon elgondoláson alapszik, miszerint számtalan azonos esszenciájú dolog képes egy másik dolgot alkotni vagy akként viselkedni, mint egy méhraj vagy hangyaboly esetében az megfigyelhető, de ehhez hasonló egy hadsereg is. Ami azonos a dolgokban az az egy, ami különböző az a sok. Gondoljunk Elohim templomára, melyet sok különböző, ám mégis ember alkot egy tökéletes, harmonikus, egész épületté a spirituális világban. Ami különböző bennünk az tesz minket egyedivé, ami közös, az tesz minket emberré, és mind együttesen alkotjuk az “Egy Házat”.

Jer 23:21 *Nem küldöttem e* prófétákat, de ők futottak, *nem szóltam* nekik, mégis prófétáltak.

Jer 23:22 *Ha tanácsomban állottak volna, akkor az én ígéimet hirdették volna az én népemnek, és eltérítették volna őket* az ő gonosz utaikról, és az ő cselekedetüknek gonoszságától.

„*Az igazi próféta tehát, Jahve ’Hírvivője’ (*malach) volt; az Ő bensőséges Tanácsának tagja volt. Ráadásul (amennyiben ezen oldalak érvelése az emberi és isteni személyiség izraeli felfogásáról megalapozott), a prófétát, működésében, többnek tartották Jahve „képviselőjénél”; ideiglenesen Jahve Személyiségének egy aktív „Kiterjesztése”, és mint ilyen, Jahve volt – „Személyesen”.*”

Ján 12:48 Aki megvet engem és nem veszi be az én beszédeimet, van annak, aki őt kárhoztassa: a beszéd, amelyet szóltam, az kárhoztatja azt az utolsó napon.

Ján 12:49 Mert *én nem magamtól szóltam; hanem az Atya, aki küldött engem, ő parancsolta nekem*, hogy mit mondjak és mit beszéljek.

Ján 12:50 És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket azért én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondotta vala nekem.

Küldött/ügynök jelenség Yahusha Massiach személyében jut el csúcspontjára, azonban nem Ő az egyetlen, sőt maga a mechanizmus megszámlálhatatlan különböző formában, élethelyzetben és korban jelenik meg az Írásokban azért, mert ez egy nélkülözhetetlen eleme a kommunikációnak, melynek alapja Elohim Szava, a Logos, az Egyszülött fiú, Yahuah Angyala.

„Gottlieb Klein Philo „Logos” gondolatáról, mely szerint a Messiás a „Logos”, „Isten megtestesült szava”: „számára **a »Logos« Isten képviselője és küldöttje, angyal és főangyal**, aki számunkra Isten kinyilatkoztatását közli, azt a folyamatot, ahogyan Isten a világot teremtette. **Ő az a főpap, aki Istennel imádkozik a világért.** Klein szerint a zsidó irodalomban a Logos megfelelője a »metatron« vagy »memrá«, Isten teremtménye szava.” **Risto Santala, Pál apostol, Saul rabbi, Bridge Mission Society, Budapest, 2002, 153.o**

5Móz 29:1 Ezek annak a szövetségnek ígéi, amely felől megparancsolta az Úr Mózesnek, hogy kösse meg azt Izrael fiaival Moábnak földén, azon a szövetségen kívül, amelyet kötött vala velük a Hóreb.

5Móz 29:2 És előhívátá Mózes az egész Izraelt, és monda nekik: Ti láttátok mind azt, amit szemeitek előtt cselekedett az Úr Egyiptom földén a fáraóval és minden ő szolgájával, és egész földével:

5Móz 29:3 A nagy kísértéseket, amelyeket láttak a te szemeid, a jeleket és ama nagy csodákat.

5Móz 29:4 De nem adott az Úr nektek szívet, hogy [jól] értsetek, szemeket, hogy lássatok, és füleket, hogy halljatok, mind e mai napig.

5Móz 29:5 Mindamellett is vezérlettelek titeket a pusztában negyven esztendeig; nem koptak le a ti ruháitok rólatok, és a te sarud sem kopott le lábadról.

5Móz 29:6 Kenyeret nem ettetek, sem bort, sem részegítő italt nem ittatok, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.

A fenti történetben Mózes Yahuah nevében beszél egyes szám első személyében anélkül, hogy az értetlenséget okozna a hallgatóság vagy akár az olvasó közönség gondolatmenetében. Olvasván a szöveget, mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy az Ő prófétája Yahuah gondolatát tolmácsolja, és nincs szükségünk magyarázatra azért, mert az ügynök/küldött koncepció teljesen természetessé válik az Írásokat rendszeresen és alaposan tanulmányozó olvasó számára, akár tudat alatt is.

„Saul (Pál) szerint **a Messiás főpapi szerepe abban áll, hogy mint Isten küldötte**, engesztelést szerzett népe bűneiért, és most az Atya jobbján ülve közbenjár érettünk. Így értelmezhetjük a Héb 7:25-ben említett titkot: »Ezért üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Elohim-hez, hiszen Ő mindenkor él, hogy esedezzek értük.«” **Risto Santala, Pál apostol, Saul rabbi, Bridge Mission Society, Budapest, 2002, 154.o**

A Fiú Mózes szerepét is betölti, számos egyéb mellett, amiket megismerhettünk az Írásokban előforduló különböző jelentős személyek által, mint például Dávid: a király és pásztor, de az Ő funkciói jóval összetettebbek.

„A fennmaradó illusztrációk maguk a kanonikus próféták műveiből származnak.”

Ézs 22:15 Így szólt az Úr, a seregek Ura: No, menj el a kormányzóhoz, Sébnához, a királyi ház főemberéhez, [és mondd meg neki]:

Ézs 22:16 Mi dolgoz itt, és ki lesz itten tied, hogy sírt vágatsz itten magadnak? mint aki sírját magas helyen vágatja, és sziklába véset hajlékot magának!

Ézs 22:17 Íme az Úr elhajít téged erős hajítással, és megragadván megragad,

Ézs 22:18 Hempelygetvén hempelyget, mint gombolyagot, mint labdát, nagy messze földre, ott halsz meg, oda [mennek] dicsőséged szekerei, te, urad házának gyalázata!

Ézs 22:19 És kivetlek állásodból és lerántlak helyedről.

Jer 9:2 Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhatnám tőlük; mert mindnyájan paráznák, hitszegők gyülekezete!

Jer 9:3 Felvonták nyelvüket, [mint] kezívüket, hazugsággal és nem igazsággal hatalmasok e földön; mert gonoszságból gonoszságba futnak, engem pedig nem ismernek, azt mondja az Úr.

„Itt Jeremiás egyértelműen a saját személyében kezd; de az utolsó versekben, ugyanilyen világosan beszél „Jahve Személyében” – megerősítve mondanóját a próféták ajkán megjelenő gyakori felkiáltással: „Jahve jövendölése!” Ennek megfelelően minden olyan felvetést, hogy ezt a gyakori az felkiáltást ki kellene metszeni (mondjuk az alapján, hogy zavarja a mértéket, vagy megtöri az üzenetet) óvatosan kell fogadni; bármilyen rendszertelennek tűnő ilyen jellegű használatot az a sürgető szükség vezérelhet, hogy világossá kell tenni a hallgatók számára, hogy az elhangzott szavak (37. oldal) nem a próféta sajátjai (ahogyan az egyébként tűnhet), hanem Maga Jahvéé. Jahve beszél – „Személyesen”.

Yahuah, a világok Atyja, képes mindenkit felhasználni az Ő céljaira, hiszen a mi létezésünk értelme akaratom alárendelése által engedni Neki egy tökéletes világ létrehozását és kormányzását.

Mindeközben mi percről percre, napról napra, Sabbatról Sabbatra átalakulunk az Ő képére és hasonlatosságára Különválasztott Ruach-jának közreműködésével, Egyszülött Fia példáját követve.

Éppen úgy, amint a Hazugság Atyjának gyermekei képviselik az ő atyjukat a világban, úgy mi, Ab Yahuah igaz gyermekei is képesek vagyunk hordozni Atyánk hatalmát, tekintélyét és dicsőségét a világban, ami egyben első számú kötelességünk is. Ekképpen válhatunk mi is olyanná, mint Yahuah Angyala. HalleluJah!

„Ha azonban, valaki nem engedelmeskedik az általa rajtunk keresztül kimondott szavaknak, tudassa vele, hogy **vétekbe és súlyos veszélybe sodorja magát**; azt kívánjuk, hogy **a mindenség Teremtője** töretlenül őrizze meg választottainak kiszámított számát az egész világon **az Ő szeretett Fia, Jézus Krisztus által, aki által** elhívott minket a sötétségből a világosságra, a tudatlanságból az Ő neve dicsőségének ismeretére, reménységünk nyugszik a Te neveden, ami ősi oka minden teremtménynek – miután megnyitotta szívünk szemeit a Te megismerésedre, aki egyedül álló **“legmagasabb a legmagasabbak között, szent a szentek között... a lelkek egyetlen Jótévője és minden test Istene**, aki a mélységeket látod, az emberi cselekedetek szemtanúja, a veszélyben lévők segítője, a kétségbeesettek megmentője, **minden lélek Teremtője és Őrzője**, aki a földön megszorítod a nemzeteket, és mindenek közül kiválasztottad azokat, akik szeretnek **Téged Jézus Krisztus, a Te szeretett Fiad által, aki által oktattál, megszenteltél, megdicsőítettél minket.** Szeretnénk, Urunk, ha Te bizonyulnál segítségünknek és oltalmunknak. A nyomorúságban lévőket mentsd meg, az alázatosokon könyörülj, az elesetteket emeld fel, a szükségben lévőket támaszd fel, a betegeket gyógyítsd meg, a Te néped vándorlóit térítsd meg, az éhezőket töltsd meg, a rabságban lévőket váltsd meg közülünk, a gyengéket emeld fel, az erőtlenekeket vigasztald, hadd tudják meg minden népek, hogy **Te vagy Isten egyedül és Jézus Krisztus a Te Fiad**, mi pedig a Te néped és a Te legelőd juhain vagyunk.” **Római Kelemen, 1. Levél a Korintusiakhoz 59.**

VÉGE

PANTHEON – ELOHIM EGYES ÉS TÖBBES SZÁMÚ ÉRTELMEZÉSE

„Úgy tűnik, nem lehet tagadni azt a tényt, hogy egy időben Izraelben (ahogyan az Elephantine-i zsidó kolóniában is, egészen Kr. e. 5. századig) Jahvét egy Pantheon tagjaként, bár a fő tagjaként, imádták.” 22. oldal

Zsolt 82:1 Aszáf zsoltára.; **Isten áll az Istennek gyülekezetében, ítél az istenek között.**

מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים נֶאֱבַד בְּעֵדֶת אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשָּׁפֹט:

„Idézhetjük például a *bönéj háelohim-ra vagy a *bönéj élim-re vonatkozó különféle hivatkozásokat, amelyekben a *bén kifejezés használata hasonlatos a *bönéj hannöbijim-hez, és egyszerűen egy rokonságot jelöl.”

2Kir 2:3 Kijövének a **próféták fiai**, akik Béthelben valának, Elizeushoz, és mondának neki: Nem tudod-e, hogy e mai napon az Úr elragadja a te uradat tőled? És monda: Tudom én is, hallgassatok.

2Kir 2:4 És monda neki Illés: Elizeus! Maradj itt, kérlek; mert az Úr engem Jérikhóba küldött. Ő azonban monda: Él az Úr és a te lelked, hogy el nem hagylak téged. És mikor elmenének Jérikhóba:

2Kir 2:5 A **próféták fiai**, akik Jérikhóban valának, Elizeushoz jövének, és mondának neki: Nem tudod-e, hogy e mai napon az Úr a te uradat elragadja tőled? És ő monda: Én is tudom, hallgassatok.

„Így a J-kódex egy legendát őriz az „Isten fiai” (vagy „az Istenek fiai”: *bönéj háelohim) és az „Ember leányai” (vagy „Emberek Leányai”: *bönot háádám) házasságairól;”

1Móz 6:2 És láták az **Istennek fiai** az emberek leányait, hogy szépek azok, és **vevének maguknak feleségeket** mind azok közül, kiket megkedvelnek vala.

1Móz 6:2 וַיֵּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת-בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ:

1Móz 6:4 Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor **az Isten fiai béménének az emberek leányaihoz**, és azok [gyermekeket] **szülének nekik**. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak.

1Móz 6:4 הַגִּבּוֹרִים הָיוּ בָאָרֶץ בְּיָמֵם הָהֵם וְגַם אֲחֵרֵי כֵן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶל-בְּנוֹת הָאָדָם וַיִּלְדּוּ לָהֶם הֵמָּה הַגִּבּוֹרִים אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הָשָׁם: פ

„Jób könyvének proológusa pedig képet ad nekünk (hasonlatosan, a Mikeás látomásához) a mennyei Udvarról vagy isteni Gyülekezetről, ahol az „Isten fiai” vagy „az Istenek fiai”, vagy egyszerűen „Istenek” állítólag Jahve előtt mutatkoznak be.”

Jób 1:6 Lőn pedig egy napon, hogy eljövének **az Istennek fiai**, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljőve a Sátán is közöttük.

Jób 1:6 וַיָּהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל-יְהוָה וַיָּבֹא גַם-הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם:

„Ilyen összefüggésben kell szemlélnünk a Zsoltárban említett *bönéj élimet:”

Zsolt 29:1 מִזְמוֹר לַיהוָה הִבּוֹ לִיהוָה **בְּנֵי אֱלֹהִים** הִבּוֹ לִיהוָה כְּבוֹד וָעֹז:

Zsolt 29:1 Dávid zsoltára.; Adjatok az Úrnak, ti **fejedelmeknek fiai**, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet!

Zsolt 29:2 Adjátok az Úrnak **neve tiszteletét**, imádjátok az Urat szent ékességben.

„Ezen a ponton érdemes felhívni a figyelmet az akkád többes számú ILÁNI-ra, amely a *elohim-hoz hasonlóan **képesnek tűnik egyes számú hivatkozásra**. Úgy tűnik, ez a helyzet például a Tell el-Amarna levelekben, ahol (amellett, hogy legalább egy esetben egyes számú igével értelmezik) gyakran szerepel ILÁNI-IA formában a Fáraó megszólításának módjaként, például:

„A királynak, napomnak, istenemnek (ILI-IA), istene(i)mnek (ILÁNI-IA), így (mondja) Abimilki a te szolgád.”

Ebben a kontextusban ILÁNI-nak, bizonyosan úgy tűnik, egyedi vonatkozása van.”